

526.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 15 lipca 1925 r.

o utworzeniu komisji weryfikacyjnej dla funkcjonariuszów państwowych województwa śląskiego.

Na zasadzie art. 2 ustawy z dnia 13 lutego 1924 r. w przedmiocie stosowania na obszarze województwa śląskiego ustaw, dotyczących państwowej służby cywilnej (Dz. U. R. P. № 21 poz. 224) w związku z art. 3 ustawy z dnia 18 marca 1925 r. zmieniającej niektóre postanowienia ustawy z dnia 13 lutego 1924 r. w przedmiocie stosowania na obszarze województwa śląskiego ustaw, dotyczących państwowej służby cywilnej (Dz. U. R. P. № 36 poz. 240) zarządza się co następuje:

§ 1. Dla ustalenia lat służby funkcjonariuszów państwowych województwa śląskiego tworzy się komisję weryfikacyjną przy śląskim urzędzie wojewódzkim.

Komisja ta jest powołana do zaliczenia lat poprzedniej służby i pracy, wymienionej w art. 2 p. 1) — 4) ustawy z dnia 13 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. № 21 poz. 224).

Prawo do zaliczenia lat poprzedniej służby i pracy, wymienionej w art. 2 p. 1) — 4) wyżej powołanej ustawy, mają ci funkcjonariusze, którzy wstąpili do służby państwowej w województwie śląskim do dnia 10 kwietnia 1925 r., t. j. do dnia, w którym — zgodnie z postanowieniem art. 3 ustawy z dnia 18 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 36 poz. 240) — uzyskała na obszarze województwa śląskiego moc obowiązującą ustawa z dnia 13 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. № 21 poz. 224).

§ 2. Komisja weryfikacyjna obraduje i orzeka w kompletach, złożonych z przewodniczącego względnie jego zastępcy i czterech członków.

Jednym z członków komisji jest delegat Skarbu.

Przy weryfikowaniu funkcjonariuszów z działów administracji państwowej niezespoleonych w urzędzie wojewódzkim, jednym z członków komisji jest urzędnik z odnośnego działu administracji państwowej.

Przewodniczącego, zastępców przewodniczącego oraz odpowiednią ilość członków komisji, z wyjątkiem członków wymienionych w ustępie drugim i trzecim niniejszego paragrafu, powołuje Minister Spraw Wewnętrznych na wniosek Wojewody. Członków komisji, występujących w charakterze delegatów Skarbu, powołuje Minister Skarbu na wniosek Wojewody. Członków komisji, o których mowa w ustępie trzecim niniejszego paragrafu, powołuje właściwy minister na wniosek kierownika odnośnej władzy na obszarze województwa śląskiego.

§ 3. Uchwały komisji weryfikacyjnej zapadają bezwzględną większością głosów. Przewodniczący głosuje na końcu.

Członek komisji, będący delegatem Skarbu, może założyć protest przeciw uchwale komisji.

W razie protestu delegata Skarbu przeciw uchwale komisji decyduje w danej sprawie ostatecznie Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 4. Referentami sprawy są członkowie komisji; w razie nawału pracy mogą być przydani komisji referenci z grona urzędników urzędu wojewódzkiego; referenci przedstawiają sprawy i składają wnioski, nie mają jednak prawa głosowania, o ile nie są członkami komisji.

Z posiedzeń komisji spisuje się protokół.

Protokółanta i potrzebnych ewentualnie urzędników-referentów wyznacza Wojewoda.

§ 5. Funkcjonariusze państwowi województwa śląskiego, którzy ubiegają się o zaliczenie poprzedniej służby i pracy w myśl art. 2 p. 1) — 4) ustawy z dnia 13 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. № 21, poz. 224), mają złożyć bezzwłocznie, najpóźniej jednak do dnia 31 października 1925 r., należycie uduumentowane podania na ręce swego bezpośredniego przełożonego, który je wraz ze swą opinią przesyła komisji weryfikacyjnej.

§ 6. Do podania dołączyć należy wszelkie potrzebne dokumenty w oryginale lub uwierzytelnionych notarialnie albo sądowo odpisach, zawierające dowody pracy i służby, o której zaliczenie chodzi.

Za dowody pracy w organizacjach mających na celu przyłączenie ziem województwa śląskiego do Państwa Polskiego służą zaświadczenia tych organizacji, względnie inne uznane przez komisję za wiarogodne dokumenty.

Za dowody służby państwowej (tak cywilnej, jak i wojskowej) i samorządowej w państwach zaborczych oraz pracy zawodowej uważane będą, obok oryginalnych dokumentów służbowych (pism nominacyjnych, wykazów stanu osobowego i t. p.), oryginalne poświadczenia władz, urzędów, instytucji i korporacji, wydane na podstawie akt urzędowych, — w wyjątkowych zaś wypadkach, na przykład, zaginięcia lub zniszczenia akt, zastąpić je mogą poświadczenia przynajmniej dwóch wiarogodnych świadków, stwierdzające z największą ścisłością czas służby lub pracy, jej rodzaj i charakter. Podpisy świadków winny być legalizowane sądowo albo notarialnie.

§ 7. Komisja weryfikacyjna bada złożone podania i dołączone dowody. W razie wątpliwości co do wiarogodności złożonych dowodów, a także, o ile uzna je za niewystarczające, komisja wzywa urzędnika za pośrednictwem jego władzy służbowej do przedłożenia dalszych dowodów, względnie uzupełnienia już złożonych. W razie potrzeby może komisja zwrócić się do urzędu wojewódzkiego o przeprowadzenie dochodzeń celem stwierdzenia lub wyjaśnienia pewnych okoliczności lub faktów.

§ 8. Praca zawodowa może być zaliczona tylko wówczas, jeżeli funkcjonariusz państwowy wykonywał ją jako swój zawód główny, przyczem jest obo-

jętnem, czy za pracę swą pobierał wynagrodzenie czy też nie.

Praca wykonywana ubocznie lub przejściowo obok zawodu głównego nie może być zaliczona do lat służby.

Czas pracy zawodowej można zaliczać dopiero od chwili ukończenia 18 roku życia.

§ 9. Po zbadaniu złożonych dowodów oraz wyników ewentualnie przeprowadzonych dochodzeń komisja weryfikacyjna powożmie uchwałę o zaliczeniu funkcjonariuszowi poprzedniej służby i pracy.

Uchwały komisji są ostateczne, z wyjątkiem wypadku założenia przeciw uchwale protestu przez delegata Skarbu (§ 3).

Komisja weryfikacyjna podaje uchwały swe do wiadomości, o ile chodzi o funkcjonariuszów działów administracji państwowej, zespolonych w urzędzie wojewódzkim, Wojewodzie, o ile zaś chodzi o funkcjonariuszów innych działów administracji państwowej, kierownikowi odnośnej władzy na obszarze województwa śląskiego.

Władza po otrzymaniu uchwały komisji sporządza dla aktów odpisy dokumentów złożonych w oryginale lub zatrzymuje złożone odpisy wierzytelne i deklaracje świadków, a treść uchwały podaje do wiadomości funkcjonariuszowi, zwracając mu oryginalne dokumenty i wydając równocześnie dalsze zarządzenia.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. *W. Raczkiewicz*

527.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 15 lipca 1925 r.

w sprawie udziału Ubezpieczalni Krajowej (Wydział ubezpieczenia urzędników prywatnych) w Poznaniu w kosztach Wyższych Urzędów Ubezpieczeń.

Na podstawie § 167 ust. 2 ustawy z dn. 20 grudnia 1911 r. o ubezpieczeniu urzędników prywatnych (Dz. Ust. Rz. Niem. № 68) oraz art. 18 ustawy z dn. 1 sierpnia 1919 r. o tymczasowej organizacji zarządu b. dzielnicy pruskiej (Dz. P. P. P. № 64 poz. 385) zarządza się co następuje:

§ 1. Tytułem zwrotu kosztów orzecznictwa w zakresie ubezpieczenia urzędników prywatnych, unormowanego ustawą z dnia 20 grudnia 1911 r. (Dz. Ust. Rz. Niem. № 68) uiszcza Ubezpieczalnia Krajowa (Wydział ubezpieczenia urzędników prywatnych) w Poznaniu Wyższym Urzędem Ubezpieczeń w Poznaniu i Toruniu, powołanym do rozstrzygania spraw z zakresu tego ubezpieczenia na mocy art. 5

rozporządzenia Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 17 listopada 1920 r. (Dz. Urz. Min. b. dzielnicy pruskiej № 81 poz. 553) faktyczne koszty postępowania sądowego (koszty postępowania dowodowego, odszkodowania dla ławników) oraz opłaca opłatę ryczałtową za każdą sprawę rozstrzyganą przez te urzędy w I lub II instancji i to zarówno w charakterze instancji odwoławczej jak skargowej.

Wysokość opłaty ryczałtowej ustala co rok Minister Pracy i Opieki Społecznej, biorąc pod uwagę faktyczne wydatki w ubiegłym roku budżetowym danego Wyższego Urzędu Ubezpieczeń na uposażenie urzędników, utrzymanie urzędu, materiały pisemne oraz liczbę spraw z zakresu ubezpieczenia urzędników, rozstrzygniętą w tymże okresie.

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. *W. Raczkiewicz*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *F. Sokal*

528.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 15 lipca 1925 r.

o zmianie granic miasta Włodzimierza w powiecie włodzimierskim.

Na mocy art. 1 i 2 ustawy z dnia 20 lutego 1920 r. w przedmiocie zaliczania osad wiejskich w poczet miast oraz zmiany granic miast na obszarze b. zaboru rosyjskiego (Dz. U. R. P. № 19 poz. 92), rozciągniętej rozporządzeniem Rady Ministrów z dn. 8 kwietnia 1925 r. (Dz. U. R. P. № 40 poz. 274) na województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie oraz na powiaty: grodzieński i wołkowyski, tudzież gminy: białowieską, masiewską i suchopolską powiatu bielskiego województwa białostockiego, zarządza się co następuje:

§ 1. Gromady wiejskie: Białobrzegi, Ryławica, Ostrówek, Fedorówka, Załuże, Zarzecze i Łobaczyn wyłącza się ze związku gminnego gminy wiejskiej Werba w powiecie włodzimierskim położonej i wciela do gminy miejskiej Włodzimierz w tymże powiecie.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 sierpnia 1925 r.

Prezes Rady Ministrów:
w zastępstwie

Minister Spraw Wewnętrznych: *W. Raczkiewicz*